

førelse umulig. Det er Noget, der ligger i Forholdets Natur, at Menigheden gjerne under sin Præst de Indtægter, som han har. Den veed godt, at Forbruget deraf i selve Sognet paa mange Maader kommer Menigheden tilgode, og man kan egentlig ikke antage, at der skulde være nogen Stemning for, at det skulde tages fra ham. Ja, kunde det tages fra ham saaledes, at de selv beholdt det til deres Skole- og Fattigvæsen, var det en anden Sag. Men hvis det skulde komme Andre tilgode, vilde de vist ikke være tilbøielige dertil. Forsaauidt man vil sthyde Reformen tilbage, finder jeg Forslaget sindrigt, fordi det har Charakteren af at ville tillægge selve Folket Indflydelse paa Afgjørelsen. Stillebes derimod Sagen saaledes, at Menigheden kunde forlange, men ikke modsætte sig, vilde der, naar Sagen sees fra Reformens Side, være langt mindre Betænkelighed derved.

Den ærede 3die Landstingsmand for 5te Kreds (F. Nielsen) har ikke usigtig gjengivet Lovens Udtryk i § 4. Saaledes som Udkastet der er affattet, kan der aldeles ingen Tvivl være om, at det er Kongen, der bestemmer, hvor stor en Deel af Beløbet der skal stilles til Raadighed for Folkekirkens Brug i alle Henseender. Det er underligt, hvorledes man ved en lille Forandring kan frembringe forskjellig Mening. Han sagde flere Gange, at Præstekaldet skulde lide et saa stort Afdrag, som det kunde taale. Det staaer der ikke. Men der staaer, at Kongen kan bestemme, at et større Afdrag skal finde Sted, naar det skjønnes, at Kaldet maatte kunne taale det, men ikke, at Afdraget skal være saa stort, som Kaldet kan taale. Der er en stor Forskjel derpaa, og Paragraphen er affattet med velberaad. Nu, fordi man ikke kan Andet end tage Hensyn til Embedernes forskjellige Bestaffenhed. Et i Udstrækning større Præstekald i en velhavende Egn kommer i Berøring med saa Mange, at det alene derfor kræver en større Lønning end et Præstekald f. Ex. paa Heden, hvor Forholdene ere ganske anderledes. Der blev bemærket med Hensyn til § 6, at disse Commissioner vilde blive vel geistlige. Jeg veed ikke, om den ærede Rigsdagsmand (Nørgaard) ikke der skulde tage formeget Hensyn til, at Indenrigs-

ministeriet ad interim bestyres af en geistlig Mand. Indenrigsministeriet udnævner to af Medlemmerne efter Forslag af Amdtsraadet, og kun eet Medlem vælges af Kirkeministeriet. Jeg kan ogsaa forstikke, at Sagen i de forskjellige Ministerier sees fra forskjellige Synspunkter og behandles paa forskjellig Maade. Jeg har kun endnu en lille Bemærkning, dersom Formanden tillader det — om disse Heste. Jeg kan ikke lade mig nøie med disse to Heste, og det er begrundet i Erfaring. Det er vist nok, at to Heste kunne være gode nok til sine Tider, men naar en Døende skal berettes eller et Sygebesøg aflægges, kan man ikke vente, indtil man har skaffet disse to Heste tilveie. Nu vil jeg tilstaae, at min Erfaring er fra Egne, hvor Forberne ere af en ganske anden vanskelig Bestaffenhed end i Sjælland og Jylland; min Erfaring skriver sig fra Lolland, men det ligger ikke for her. Men som sagt, man maa være belavet paa i saa Henseende at gaae noget vidt. Der er bemærket af en æret Landstingsmand, at man skal udsætte dette Lovforslag, indtil man havde et Kirkeraad. Jeg har i saa Henseende bemærket, at jeg ansaae det for meget ønskeligt, at Gjennemførelsen af den hele Lønningsag skulde udsættes, indtil man havde et Organ for Folkekirken. Men paa den anden Side skal jeg ikke fordølge, at en Kirkeforfatning paa ingen Maade staaer for mig som Noget, der er nær forhaanden. Om man endog betræder den Vej, der er antydet i Forslaget om Oprettelse af Menighedsraad, saa maae disse dog være komne i en kraftig Virksomhed, for at videregaaende Forsøg skulle kunne gjøres. Jeg vilde derfor ansee det for rigtigt at udsætte de Forbedringer, som man ellers i og for sig maatte ansee for ønskelige. Jeg skulde oprigtig talt være enig med den ærede Rigsdagsmand i, forsaauidt Sagen kun var et politisk Spørgsmaal, at udsætte den, indtil det ved Grundloven givne Løfte var opfyldt, men her er ganske andre Spørgsmaal, der komme frem. Det vil ikke være noget politisk Parti, som kommer til at lide ved Udsættelsen, men det vil blive Geistligheden. Der er mange Embeder, der ere saa tarvelig aflagte, at de ikke give Bedkommende det Fornødne til Livets Ophold, og det er særdeles ønskeligt, at